

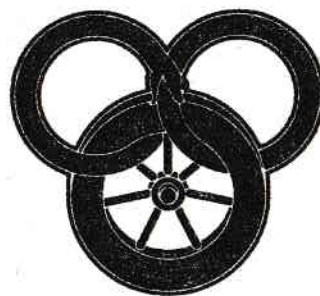
LBRIS

We know
books

ROBERT JORDAN

Ciclul
Roata Timpului
cartea a doua

ÎN CĂUTAREA
CORNULUI

PROLOG

În Umbră

Bărbatul care-și zicea Bors, cel puțin câtă vreme se afla în locul acela, rânji, auzind șoaptele înfundate care răsunau prin încăperea boltită, precum un găgâit încet de găște. Cu toate acestea, grimasa rămase ascunsă în spatele măștii negre, de mătase, care-i acoperea fața – așa cum erau acoperite și celelalte o sută de chipuri din încăpere. O sută de măști negre și o sută de perechi de ochi care încercau să vadă ce se ascundea în spatele lor.

Dacă nu priveai cu atenție, puteai crede că te aflai într-un palat – în camera uriașă erau cămine înalte de marmură și lămpi aurite care atârnavă din tavanul rotunjit, tapiserii pline de culoare și podele mozaicate, cu felurite modele. Dar asta numai dacă nu priveai cu atenție – altfel, ai fi putut observa, mai întâi de toate, că niciun cămin nu dădea căldură. Erau pline de bușteni, groși cât brațul unui bărbat, iar deasupra lor dăntuiau flăcările, dar totul rămânea rece. Pereții din spatele tapiseriilor și tavanul care se pierdea pe deasupra lămpilor erau din piatră nevăruită, aproape neagră. Nu existau ferestre. Uși erau numai două, câte una la fiecare capăt. S-ar fi spus că cineva încercase să făurească o imitație a odăii de primire dintr-un palat, dar nu-și dăduse osteneala decât s-o schițeze, adăugând câteva amănunte ici și colo.

Bărbatul care-și zicea Bors nu știa unde se afla această încăpere – probabil că nici ceilalți nu știau. Nu-i făcea nicio plăcere să se gândească unde ar fi putut fi. Fusese chemat – și asta era îndeajuns. Nici la asta nu voia să se gândească; dar unei asemenea chemări, până și el i se supusese.

Își potrivea mantia, mulțumit că flăcările nu încălzeau – altfel, ar fi fost mult prea cald pentru a mai purta veșmântul de lână neagră care-l acoperea până la călcâie. Era îmbrăcat de sus și până jos în negru. Faldurile ample ale mantiei îi ascundeau cocoșa prefăcută – nu voia să se știe cât era de înalt – și nu lăsau să se vadă dacă era slab sau corpulent. Și nu era singurul de-acolo care-și pusese pe el asemenea haine largi.

Își privi tovarășii, fără să spună nicio vorbă. De multe ori, în viață, răbdarea îl călăuzise. Dacă aștepta și privea îndeajuns de mult, mai devreme sau mai târziu cineva făcea o greșală. Din câte observa, mulți dintre bărbații și femeile de acolo aveau același gând; priveau în jur și-i ascultau în tăcere pe cei care nu se puteau abține să vorbească. Unii nu puteau îndura așteptarea, sau tăcerea, așa că lăsau să se vadă mult mai multe decât își dădeau seama.

Printre oaspeți se strecurau slujitorii, tineri zvelți, bălai care le ofereau vin, făcând plecăciuni și zâmbind, fără să spună nimic. Erau și fete, și băieți care semănau foarte bine între ei, îmbrăcați în alb, cu pantaloni strâmți și cămăși largi. Mișcărilor tuturor erau tulburător de grațioase. Fiecare părea imaginea răsfrântă în oglindă a celorlalți – băieții erau la fel de chipeși pe cât erau fetele de frumoase. Nu puteau fi deosebiți între ei, nici măcar de cineva care avea ochi buni și ținea bine minte chipurile.

O fată zâmbitoare, îmbrăcată în alb, veni spre el cu o tavă pe care se aflau pocale de cristal; luă unul, cu toate că era hotărât să nu bea; dacă n-ar fi primit pocalul, ar fi putut părea bănuitor – sau și mai rău, ceea ce putea fi mortal, în locul în care se afla pentru că într-o băutură putea fi pusă cu ușurință o picătură de altceva... Era limpede că unii dintre tovarășii săi ar fi fost bucuroși să vadă că numărul celor care se luptau pentru putere se micșora, oricare ar fi fost ghinioniștii.

Cu gândurile aiurea, se întrebă dacă, după această întâlnire, slujitorii aveau să fie uciși. „Aștia aud totul.” Dar apoi privirea sa întâlni ochii

slujnicei, care tocmai ridica fruntea. Zâmbetul îi era dulce, dar ochii goi, înexpresivi. Ca de păpușă. Fără cea mai mică urmă de viață. În timp ce fata se îndepărta, pareă plutind, el ridică pocalul la gură. Apoi își dădu seama ce făcea și se opri. Era tulburat – dar nu din pricina a ceea ce i se făcuse fetei, ci la gândul că, de câte ori credea că observă o slăbiciune la cei pe care-i slujea de ceva timp, vedea că altcineva i-o luase înainte și că totul fusese aranjat cu o nemiloasă precizie care-l uimea și-l îngrijora. Dintotdeauna, se călăuzise după un singur gând: să caute slăbiciunile celorlalți – fiecare slăbiciune era o despicătură care se putea cerceta, lărgi și mânui. Dacă cei pe care-i slujea acum și pe care avea să-i mai slujească o vreme nu aveau slăbiciuni...

Încruntându-se în spatele măștii, își cântări din priviri tovarășii. La ei se observau o mulțime de slăbiciuni. Tulburarea îi dădea de gol chiar și pe cei care aveau îndeajuns de multă minte pentru a-și ține gura. Unul stătea prea bătos, alta își pipăia fustele cu mișcări tremurate. Cam un sfert din ei, din câte i se părea, nu-și bătuseră capul să se ascundă altminteri decât cu ajutorul măștii. Veșmintele lor dezvăluiau mult prea multe. În fața unei tapiserii roșu cu auriu stătea o femeie care vorbea cu o siluetă cu mantie cenușie și gluga trasă – bărbat sau femeie, nu se putea ști. Cât despre cealaltă însă era limpede că alesese locul acela pentru că tapiseria se potrivea cu culoarea veșmintelor sale. Mare prostie să atragă atenția asupra ei, căci rochia stacojie, foarte decoltată, pentru a lăsa cât mai mult la vedere, și nu foarte lungă, pentru a nu-i ascunde papucii aurii, arăta că era din Illian – o femeie bogată, probabil, poate chiar cu sânge nobil.

Nu departe de cea din Illian se afla altă femeie, singură și tăcută – o încântare pentru ochi. Avea gâtul subțire ca de lebădă și plete de un negru sclipitor care i se unduiau până la brâu. Stătea cu spatele la perete, observând totul în jur. Nu era tulburată, ci cu totul stăpână pe sine. Da, era încântătoare, dar pielea arămie și rochia sa crem, cu guler înalt, care nu-i lăsa la vedere decât mâinile și totuși se mula prea strâns pe trup și era aproape străvezie, făcând ca totul să se ghicească, fără să fie dezvăluit, arătau la fel de limpede că era o doamnă nobilă, din Arad Doman. Avea și o brățară lată, de aur, la încheietura mâinii stângi, incrustată – era sigur – cu

însemnele Casei sale. Cum niciun nobil din Doman nu-și călca vreodată mândria în picioare pentru a purta pecețile altei Case, probabil că nici ea n-o făcuse. Uriașă prostie.

Prin mulțime trecu un bărbat îmbrăcat cu un surtuc cu guler înalt, albastru precum cerul, din Shienar. Îl cântări din creștet până-n tălpi, din spatele măștii. După cum se mișca, părea soldat; totul o dovedea – umerii lați, ochii care i se tot mișcau încoace și încolo, brațul pregătit să înșface sabia pe care însă n-o avea la cingătoare. Nu-și pierdu prea multă vreme cu bărbatul care-și zicea Bors. Umerii aduși și spatele încovoiat nu păreau o amenințare. Trecu mai departe, cu mâna dreapta încleștată și căutând din ochi alte primejdii. Celălalt pufni. Putea să-i recunoască pe toți, după țară, după rang. Neguțători și războinici, oameni de rând și nobili. Din Kandor și Cairhien, Saldaea și Ghealdan. Din toate colțurile lumii și aproape toate semințiile. Dintr-odată, strâmbă scârbit din nas – era până și un Pribeag acolo, cu pantalonii săi de un verde-aprins și surtucul galben, țipător: „Când va veni ziua cea mare, *de ăștia* ne putem lipsi.”

Dar nici majoritatea celor deghizați nu erau mai breji, cu toate mantile și hainele lor largi. Pe sub pulpana unei robe de un brun-închis, zări vârful încălțărilor incrustate cu argint ale Marilor Seniori din Tear. Sub alta, pintenii aurii, cu cap de leu, purtați numai de ofițerii de rang înalt din Garda Reginei din Andor. Un bărbat zvelt – zvelt chiar și cu roba sa neagră, care-i atârna până-n pământ, și cu o mantie cenușie, fără însemne, prinsă cu un ac simplu din argint – privea pe sub faldurile glugii largi. Putea fi oricine, putea veni de oriunde... numai că pe mâna dreaptă, între degetul mare și arătător, avea tatuată o stea în șase colțuri. Era, așadar, din Seminția Mării și atunci pe mâna stângă avea semnele clanului și neamului. Dar bărbatul care-și zicea Bors nu se obosi să încerce să le vadă. Dintr-odată, ochii i se îngustară, oprindu-se asupra unei femei învăluite în negru, căreia nu i se vedeau decât degetele. Pe mâna dreaptă avea un inel de aur, în forma unui șarpe care-și înghițea coada. Era Aes Sedai, sau cel puțin o femeie instruită de Aes Sedai, în Tar Valon – pentru el era totuși. Nimeni altcineva nu ar fi putut purta inelul. Bărbatul întoarse capul, înainte ca ea să-și dea seama că era privită, și dădu, aproape imediat, peste o

alta, tot învăluită în negru din cap până-n picioare și tot cu inelul pe deget. Cele două vrăjitoare nu dădeau niciun semn că s-ar fi cunoscut. În Turnul lor Alb, stăteau toate ca niște păianjeni ascunși în pânză, trăgând sforile cure-i făceau pe regi și pe regine să joace după cum li se cânta, amestecându-se mereu, în toate. „Blestemate să fie. Să le ajungă moartea veșnică!“ își dădu seama că scrâșnise tare din dinți. Numărul lor trebuia să scadă, înainte de ziua cea mare; era musai. Iar unii dintre ei erau și mai puțin importanți decât Pribegii.

Se auzi un clopot – un sunet tremurător care venea din toate părțile și le tăia pe toate celelalte, ca o lamă de cuțit. Ușile de la capătul îndepărtat al încăperii se deschiseră și înăuntru pășiră doi troloci. Armurile lor negre, care le atârnavă până la genunchi, erau împodobite cu țepi. Toată lumea se trase înapoi. Chiar și bărbatul care-și zicea Bors. Erau cu un cap și ceva mai înalți decât cel mai înalt bărbat dinăuntru, un amestec scârbos de om și fiară, cu chipuri omenești strâmbate și preschimbate. Unul avea un cioc mare, încovoiat, în loc de gură și nas, și capul acoperit de pene, nu de păr. Celălalt avea copite, un bot păros și coarne ca de țap deasupra urechilor. Fără să-i bage în seamă pe oameni, trolocii se întoarseră spre ușă și se plecară umili, înfricoșați. Penele unuia se zbârliseră, ca o creastă. Căzura în genunchi, când între ei apărură un Myrddraal. Pe lângă negrul mantiei sale, care atârna drept, fără să fluture, armurile trolocilor și măștile oamenilor păreau de-a dreptul strălucitoare. Se mișca șerpuit, ca o viperă. Bărbatul care-și zicea Bors își simți buzele strângându-se, pe jumătate de silă și pe jumătate, recunoscându-le cu rușine, de frică. Myrddraalul avea chipul descoperit – avea o față albă ca varul, o față de om, dar fără ochi, ca o coajă de ou sau ca un vierme de mormânt. Se întoarse încoace și încolo, părând să-i cântărească pe toți. Oamenii se înfiorară, atunci când privirea tainică pluti pe deasupra lor. Buzele subțiri, palide, se răsuciră – Myrddraalul părea a zâmbi, pe măsură ce, unul după altul, oamenii cu mască încercară să se piardă în mulțime, fugind de el. Încet-încet, îi rânduiau pe toți într-un semicerc, cu ochii la ușă.

Bărbatul care-și zicea Bors înghiți în sec. „Va veni o zi, Jumate-Om... când Marele Stăpân al Întinericului se va-ntoarce, își va alege noi Stăpâni

ai Spaimcii, iar voi vă veți culca la pământ în fața lor... a unor oameni. În fața mea! De ce nu vorbești? Nu te mai uita la mine și vorbește!”

– Sosește Stăpânul vostru, rosti Myrddraalul, cu un glas aspru ca pielea uscată de șarpe care se fărâma. Pe burtă, viermilor! Capul jos, dacă nu vreți ca strălucirea lui să vă ardă și să vă orbească!

Și tonul, și vorbele îl umplură de mânie pe bărbatul care-și zicea Bors, dar apoi văzduhul de deasupra lui Jumate-Om începu să sclipească, iar el își dădu scama de ceea ce auzise. „Nu se poate! Nu se poate!” Trolocii se întinseseră deja pe podea, tremurând, de parcă voiau să scurme prin piatră.

Fără să mai aștepte să vadă dacă ceilalți fac vreo mișcare, bărbatul care-și zicea Bors se aruncă cu fața la podea, lovindu-se de piatră. Începu să murmure, o vrajă împotriva pericolului – o vrajă la fel de subțire ca o trestie în fața a ceea ce îl înspăimânta – și atunci auzi sute de alte voci spunând aceleași cuvinte cu fața spre podea.

– Marele Stăpân al Întunericului este Seniorul meu și îl slujesc din toată inima, până la ultima fărâmă de suflet, începu el, dar în străfundurile minții auzi un alt glas, îngânând speriat: „Cel Întunecat și toți Rătăciții sunt ferecați...” Tremurând, îl sili să tacă – de multă vreme nu-l mai asculta. Priviți cu toții, Stăpânul meu este Regele Morții. Fără îndoielei, îl slujesc până în ziua Venirii sale, dar îl slujesc în nădejdea nezdruccinată și neabătută a vieții veșnice „...ferecați în Shayol Ghul de mâna Creatorului, în clipa zidirii. Nu, acum slujesc unui alt stăpân”. În lume, credincioșii vor fi negreșit acoperiți de slavă, slăviți mai presus de necredincioși, mai presus de cei ce stau pe tronuri, și totuși eu îl slujesc cu umilință până la ziua Venirii. „Brațul Creatorului ne apără și Lumina ne adăpostește de Umbră. Nu, nu, un alt stăpân.” Fie ca iute să răsară ziua Venirii și, odată cu ea, Marele Stăpân al Întunericului să ne călăuzească și să domnească asupra lumii în vecii vecilor.

Își sfârși Crezul gâfâind, ca și cum ar fi alergat. Și cei din jur răsuflau întretăiat – deci nu fusese singurul.

– Ridicați-vă cu toții. Ridicați-vă.

Clasul melodios îl surprinse. Era limpede că niciunul dintre tovarășii săi, întinși pe burtă, cu chipurile mascate lipite de podea, nu putea să fi

vorbit, dar nu era glasul pe care-l aștepta de la... Cu mare grijă, își ridică fruntea ca să poată privi cu un ochi. În văzduh, pe deasupra Myrddraalului, plutea silueta unui bărbat cu robă roșie ca sângele. Poalele ei atârnavă la o palmă de creștetul lui Jumate-Om. Purta o mască roșie. Oare era cu puțință cu Marele Stăpân al Întunericului să li se înfățișeze în chip de om? Și cu mască, pe deasupra? Și totuși, Myrddraalul părea o imagine a spaimcii, tremura și aproape că se prăbușise în locul în care stătea, în umbra celui alt. Bărbatul care-și zicea Bors se chinu să găsească un răspuns pe care mintea sa nu-l putea cuprinde fără să se rupă în două. Poate că era unul dintre Rătăciți – gândul era mai puțin dureros, dar numai puțin. Chiar și așa, însemna că ziua Venirii Celui Întunecat era aproape, dacă unul dintre Rătăciți se eliberase.

Rătăciții, treisprezece dintre cei mai înzestrați oameni care se foloseau de Puterea Supremă, într-o Vârștă când aceștia erau în număr mare, fuseseră ferecați în Shayol Ghul împreună cu Cel Întunecat, alungați din lume de Dragon și cei O Sută de tovarăși ai săi. Din pricina lor, jumătatea bărbătească a Adevăratului Izvor fusese pângărită și toți bărbații Aes Sedai, blestemații, cei care foloseau Puterea, înnebuniseră și frânseseră lumea, o făcuseră bucățele precum un vas de lut sfărâmat de stânci, punând capăt Vârstei Legendelor înainte să moară, putrezind încă din timpul vieții. O moarte potrivită pentru Aes Sedai – după părerea lui. Prea bună, chiar. Nu-i părea rău decât că femeile fuseseră cruțate.

Încet și chinuit, se sili să-și alunge frica nevolnică, s-o prindă și s-o țină bine, cu toate că se zbătea să scape. Era cel mai bun lucru pe care-l putea face. Nimeni nu se ridicase încă, și doar câțiva îndrăzniseră să-și ridice capul.

– Ridicați-vă, glăsui iarăși bărbatul cu mască, ceva mai aspru și fluturându-și brațele. Sus!

Bărbatul care-și zicea Bors se ridică împleticindu-se; nu era încă în picioare când se opri. Măinile pe care le văzuse erau înfricoșătoare, arse, pline de răni negre, prin care se vedea carnea roșie ca roba pe care-o purta bărbatul. „Oare Cel Întunecat s-ar putea înfățișa astfel? Sau chiar unul dintre Rătăciți?” Maska sângerie se întoarse spre el, încet, făcându-l să se îndrepte într-o clipă. I se părea că simte, în privirea aceea, arșița unui cuptor

deschis. Ceilalți se supuseră și ei poruncii, la fel de stângaci în mișcări și de temători. După ce-i văzu pe toți în picioare, silueta plutitoare vorbi:

– Am fost chemat cu multe nume, dar voi mă veți cunoaște drept Ba'alzamon.

Bărbatul care-și zicea Bors își încheștă fălcile ca să nu-i clănțane dinții. Ba'alzamon. În limba trolocilor însemna „Inima Întunericului“ și până și necredincioșii știau că era numele dat de troloci pentru Marele Stăpân al Întunericului, Cel al cărui Nume nu trebuia Rostit. Nu era Shai'tan, Adevăratul Nume, dar era oricum neîngăduit; mai ales pentru cei adunați aici, și pentru alții asemenea lor, era o blasfemie să le rostească, murdărindu-le cu graiul lor omenesc. Răsufla greu și-i auzi și pe cei din jur găfâind. Slujtorii dispăruseră, la fel ca și trolocii, fără ca el să vadă asta.

– Acest loc se află aproape de Shayol Ghul, spuse bărbatul, iscând multe gemete; cel care-și zicea Bors nu era sigur dacă nu cumva gemuse și el. În glasul lui Ba'alzamon se strecură o urmă de ceva ce aducea a batjocură; își desfăcu larg brațele și continuă: Nu vă temeți, căci ziua Venirii Stăpânului vostru în lume este aproape. Ziua Reîntoarcerii. Nu vă dați seama de asta, văzându-mă aici, în fața voastră, a pușinilor care au parte de acest noroc dintre atâția alții? În curând, Roata Timpului se va frânge. Marele Șarpe va muri și cu puterea acelei morți, a morții Timpului însuși, Stăpânul vostru va clădi iarăși lumea după chipul său, în această Vârstă și în cele care vor să vină. Iar cei care mă slujesc, cei credincioși și dârzi, vor sta la picioarele mele mai presus de stelele de pe cer și vor stăpâni pentru vecie lumea oamenilor. Așa am făgăduit și așa va fi, odată pentru totdeauna. Veți trăi și veți domni veșnic.

Ascultătorii fremătară de încântare, iar unii dintre ei înaintară câțiva pași către silueta plutitoare, stacojie, cu ochii la ea, vrăjiți. Până și bărbatul care-și zicea Bors simți ispita acelei făgăduințe, pentru care își pusese sufletul gaj, de sute de ori.

– Ziua Venirii se apropie, spuse Ba'alzamon. Dar sunt încă multe de făcut. Multe.

La stânga lui, văzduhul sclipi, se închegă și apărură silueta unui tânăr, ceva mai jos de locul în care se afla Ba'alzamon. Făptură vie sau nu,

bărbatul care-și zicea Bors nu-și putu da seama. După veșminte, era un flăcău de la țară, cu o sclipire obraznică în ochii căprui și cu umbra unui surâs pe buze, de parcă-și amintea sau punea la cale vreo năzdrăvănic. Trupul său părea cald, dar pieptul nu i se ridica și ochii nu clipeau.

Și la dreapta lui Ba'alzamon văzduhul tremură, parcă din pricina căldurii, și apărură o a doua siluetă, în veșminte simple, la aceeași înălțime cu prima. Un tânăr cu părul creț, puternic ca un fierar. Ca o ciudățenie, la bărbat îi atârna o secure de luptă, o semilună mare de oțel prinsă de o țepușă ascuțită. Bărbatul care-și zicea Bors se aplecă în față, observând ceva încă și mai neobișnuit. Tânărul avea ochii galbeni.

Pentru a trei oară, din văzduh se întrupă un tânăr, de această dată chiar sub privirile lui Ba'alzamon, aproape la picioarele lui. Era înalt, cu ochii când cenușii, când aproape albaștri, după cum cădea lumina, și cu părul roșu-închis. Tot un om de la țară, sau un fermier. Bărbatul care-și zicea Bors rămase cu gura căscată. Încă o ciudățenie – cu toate că se întreba de ce-ar fi trebuit să se aștepte la lucruri firești, tocmai aici. Tânărul avea la cingătoare o sabie, cu un bătlan de bronz pe teacă și altul incrustat pe plăselele lungi, făcute să fie apucate cu două mâini. „Un băiat de la țară cu o asemenea lamă? Cu neputință! Ce-o fi însemnând? Și celălalt, cu ochii săi galbeni.“ Observă că Myrddraal îi privea pe cei trei, tremurând, dar nu de frică – de-acum, tremura de ură. Împrejur se lăsase tăcerea, pe care Ba'alzamon o lăsă să se adâncească, înainte să spună:

– În lume este acum un om care a fost și va fi, dar încă n-a ajuns să fie, Dragonul.

Ascultătorii săi scoaseră un murmur de uimire.

– Dragonul Renăscut? Trebuie să-l ucidem, Mărite Senior? îngăimă bărbatul din Shienar, cu mâna încheștată la șold, nerăbdătoare, acolo unde ar fi trebuit să-i atârne sabia.

– Poate că da, răspunse simplu Ba'alzamon. Dar poate că nu. Poate că se va lăsa ispitit să mă slujească. Mai devreme sau mai târziu așa va fi, în Vârsta asta, sau într-alta.

Bărbatul care-și zicea Bors clipi surprins. „În Vârsta asta sau într-alta? Credeam că ziua Reîntoarcerii se apropie. Ce-mi pasă mie de alte Vârste,